

EL QUE VAL MÉS QUE TOT

FRA JACINT DURAN

Fa poc el meu germà em va demanar que anés a veure la seva nova casa a Alella. Li vaig preguntar on era exactament, i em va dir: “Quan arribis a Alella, tira dret, veuràs una rotonda, agafa la tercera sortida, veuràs una plaça, volta-la... Després de totes aquestes explicacions, he de dir que no vaig acabar d’entendre res. Llavors, amb l’adreça a la mà, vaig agafar un mapa per orientar-me (jo soc dels antics encara). Lògicament, em vaig perdre. El qui m’acompanyava em va dir de posar el GPS. El vam posar i, sí, de seguida es va sentir la veueta aquella: “gire a la dreta, en la rotonda tome la tercera salida...” En fi, després de no sé quantes voltes a la mateixa plaça, no hi havia manera que aquell GPS s’entengués. Per tant, ni amb el que em va dir el meu germà, ni amb el mapa, ni amb el GPS, no hi va haver manera de trobar la casa. Al final, com ho vam fer? Ben senzill, vaig agafar el telèfon i li vaig dir: “Carles, on ets?”, i llavors, el meu germà, em va preguntar: “Com es diu aquesta plaça on estàs?” Llavors ell, que sí que coneixia el camí, en dos minuts va venir i ens va portar a casa seva.

Això ho explico perquè, de vegades, ens trobem amb coses semblants. Hi ha situacions a la vida que són atzucacs, llocs sense sortida, problemes grossos. I què fem? Busquem algú que ens orienti. Hi ha moltes formes d’orientar-se. Hi ha alguns que, davant de situacions greus, se serveixen de llibres d’autoajuda, fan cas del que es diu en general, alguna paraula que se sent a la televisió... Però la millor manera d’orientar-se és un amic que et conegui realment, com el meu germà, que coneix Alella i em va poder orientar. Es tracta de cercar algú que et conegui i puguis par-

lar-hi a cor obert. Això és un dels grans tresors que pot portar la vida: trobar un bon amic que et pugui orientar, que et conegui, perquè no tots els consells que es puguin donar serveixen per a tothom. T’han de conèixer. I, en la mesura que et coneguim, t’orientaran.

L’Evangeli ens diu que Jesús no solament ens coneix, sinó que ens *reconeix*. Ell sap, de cadascú de nosaltres, quins són els camins, les nostres manies, els nostres problemes, el profund del nostre cor, allò que anhelem i que, de fet, ni nosaltres mateixos en som del tot conscients. Per això, a vegades ens desconcerten les paraules de Jesús, perquè ens posen el dit allà on no sabíem que hi teníem una ferida. Jesús desconcerta, perquè les seves respostes de vegades no responen a les preguntes que nosaltres formulem, però sí a les preguntes que tenim en el fons de la nostra ànima. Jesús coneix perfectament els nostres camins, ens coneix, ens reconeix i, encara més, dona la vida per nosaltres.

Això és el més desconcertant. L’Evangeli diu una cosa molt estranya, i valdria la pena de pensar-hi: “El que el Pare m’ha donat val més que tot” (Jn 10,29). ¿I què és el que li ha donat el Pare? A tu, a mi, a nosaltres. Això val més que tot. Als ulls de Jesús, als ulls de Déu, als ulls del Pare, valem més que tot de tot. Aquesta és la cosa estranya, perquè l’amor de Déu és desconcertant. ¿Què veu Déu en nosaltres perquè ens estimi tant? Perquè Déu no pot estimar la dolenteria, no pot estimar una cosa estranya o una cosa dolenta. Déu veu allò que nosaltres no veiem de nosaltres mateixos, tant, que s’enamora de nosaltres i ens estima amb

tanta força que és capaç de donar la vida per nosaltres.

Dirà sant Pau: “Déu m’ha estimat i ha donat la seva vida per mi.” És desconcertant. “Allò que el Pare m’ha donat val més que tot”, i això ets tu, sóc jo, som nosaltres.

Per això, el cristià, aquest “val més que tot”, hauria de tenir-ho en el fons de l'ànima, i dir-se: “Aquest germà meu tan pesat, tan plom, que posa tantes dificultats, Déu l’estima i Déu no pot estimar la vacuitat, ni la dolenteria. ¿Com el veu Déu que l’estima amb tanta intensitat?”

Per això, Déu ens demana que també coneguem, reconeguem, servim els nostres germans amb la intensitat que Ell ens estima. Ell ens coneix i descobreix

en nosaltres alguna cosa tan gran que és capaç de donar-se totalment.

I el que ens demana després de conèixer-nos, reconèixer-nos i de donar la vida per nosaltres és seguir-lo. Aquest seguir és el que diu l’Apocalipsi: “L’anyell degollat que seu en el tron ens conduirà a la font d’on brolla l’aigua de la vida, allí on Déu eixugarà les nostres llàgrimes.”

Per això, ja ara, nosaltres hem de fer-ho present, eixugant tantes llàgrimes, portant als altres aquesta aigua viva que, d’alguna manera, intuïm a través de la pregària, de la nostra fe i de la nostra relació amb Jesús. Aquesta relació amb ell no és una cosa que ens pensem, sinó una cosa que realment vivim i que Jesús ens demana de compartir.